

Wendy! I'm home - avagy hazatérésem Londonból

Bakó Zoltán - 2020-04-15 12:05:29

Bakó Zoltán fotó: Bakó Zoltán

Hosszas vívódás után március 29-én hoztam meg végre a döntést, hogy hazatérek szülőházamba, mivel úgy értékeltem, otthon nagyobb biztonságban lehetek ezekben a bizonytalan időkben. Arról nem beszélve, hogy Angliában is napról napra változtak a különböző hírek a karantén időintervallumának tekintetében, először ugye pár hétről beszéltek, később három hónapról, de a legfrissebb információim szerint már 6-12 hónap is felmerült. Kint kaszinóban dolgoztam, a vezetőségünk is minimum fél éves szünettel kalkulált, így nem haboztam tovább, írtam egy e-mailt a londoni Magyar Nagykövetségnek, hogy haza szeretnék jutni, mit javasolnak. Egy órán belül készleges választ kaptam, a következőket tanácsolták, másolom a fontosabb részeket:

„Tisztelt Bakó Zoltán!

Köszönjük a megkeresését. A járványügyi helyzetre való tekintettel a kormányok, így a brit kormány is azonnali, váratlan intézkedésekre kényszerülhet, a mai napig azonban még zajlott egyes menetrend szerinti járatok indulása/érkezése London és Budapest között.

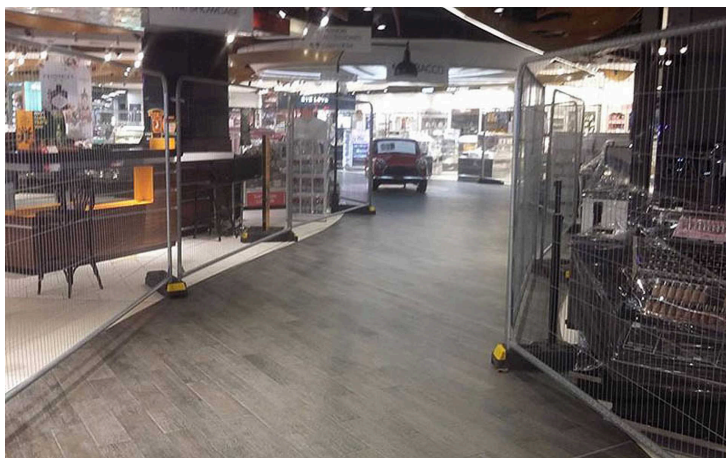
Javasoljuk, hogy hazatérési szándék esetén haladéktalanul intézkedjen, mert a nemzetközi légi forgalom egyre szigorúbb korlátozásai rövid időn belül teljesen ellehetetleníthetik azt. A szárazföldi megközelítés lehetősége is egyre inkább szűkül, így kockázatos autóval, busszal vagy vonattal útnak indulni, azonban jelenleg még ez is lehetséges.

Az országos tisztifőorvos határozata kötelezi a külföldről Magyarország területére belépőket, hogy a belépéskor vessék alá magukat egészségügyi vizsgálatnak, melynek eredményétől függően különböző típusú karanténba kerülnek.

Bízunk benne, hogy a fenti információkkal segítségére lehattünk a hazajutás megszervezésében. További kérdés esetén állunk szíves rendelkezésére.”

Ez az üzenetváltás tehát március 29-én, vasárnap zajlott le, másnapra és keddre 50-60 ezer forintos repjegyeket találtam, szerda (április 1.) reggeli indulással volt egy 41 ezer forintos ajánlat, azt le is ütöttem. Hétfőn az EasyJet beadta a kulcsot, de értesüléseim szerint a Wizz Air még mindig stabilan működött, nem zavartattam magam, mindig van B tervem szükség esetére.

Az egyik kedves lakótársam intézett nekem egy fuvarra a reptérre, ezt már kedden letelefonálta az ismerősével, a kolumbiai származású Uber sofőrrel, Diegoval, miután megállapodtak egy jutányosnak számító, 50 fontos fuvardíjban. Szerdára virradóan fél 6-kor megébredtem, cicamosdás után egy kis pacsuli-pomádé, elraktam a piperecuccom is, összedobtam egy szendvicset, bekaptam a vitaminom, főztem egy csésze teát, és míg elfogyasztottam a reggelim, belőttem a tévén az új Guy Ritchie filmet, az Úriembereket, hogy egy kis londoni életérzés maradjon a végére, ugyanis itt játszódik a mozi.

Luton fotó: Bakó Zoltán

Csörög a telefon, egy diszkrét 20 perces késéssel, negyed 7-re befutott Diego, de a 8:40-es járatindulás fényében ez még belefért, mivel egy órácskányira volt a házunktól Luton. A lakótársakkal, akikben a barátaimat tisztelhettem, vettünk egy könyökpacsis búcsút kitartást és jó szerencsét kívánva, mielőtt bepattantam a verda hátsó ülésére szakszerűen maszkban és gumikesztyűben. Szerettem volna kicsit meditatív jelleggel emésztgetni a kint eltöltött időt, nagy utazó hírében állok, megjártam már pár helyet, mindig komoly tanulságokkal, színes élménybeszámolókkal térek haza. Sokan azért utaznak, hogy kattintgassák a fényképezőgépet, sok pénzt keressenek, én elsősorban azért, hogy találkozjak önmagammal a megpróbáltatásokon keresztül.

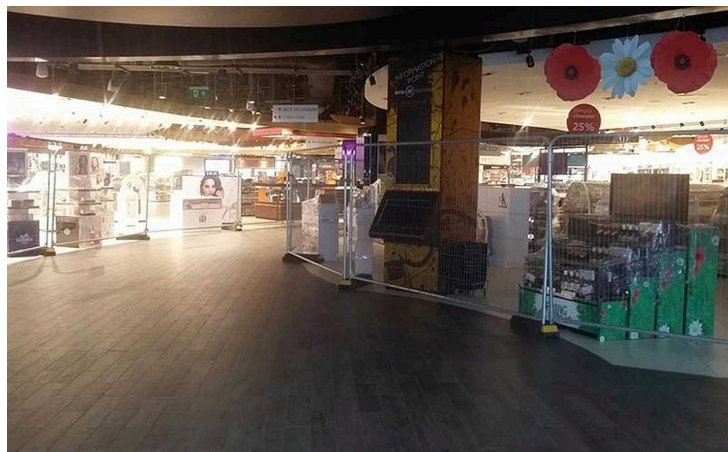
Mielőtt mélyebben belemerültem volna ebbe a gondolatmenetbe, Diego úgy gondolta, nincs korán nekiveselkedni egy baráti csevejnek, kérdezte, hogy milyen nemzetiségű vagyok, válaszoltam, hogy magyar, erre mondja, hogy hmm, Szófia nagyon király hely. Hát mondom, főnök, erről nem tudok nyilatkozni, ugyanis arra még nem jártam, viszont az Bulgária fővárosa, én meg Magyarországról vagyok. Elnézést kért, majd rátromfoltam, hogy én meg hallottam, hogy ő kolumbiai, az viszont tényleg király hely lehet, elkezdtem nyomtatni a dumát Pablo Escobarról, mikor közbeszólt, hogy ő igazából Kanada legnyugatibb tartományából, a Brit Kolumbiából származik, nem a dél-amerikaiból. Aha, értem, akkor szerintem ezzel a lendülettel engedjük is el a földrajzórát, inkább beszéljünk az időjárásról meg a fociról, mint általában a britek. Nem sáfárkodott az általam legkevésbé sem

preferált elektronikus zenével sem, mely aláfestette az utunk jelentékeny részét, de megnyugtató pont, mire feltűnt a horizonton a reptér, felcsendült a Bohemian Rhapsody, na, ennél stílszerűbb befejezése nemigen kéne a ködös Albion-béli kalandjaimnak, gondoltam magamban mosolyogva.

Kipengettem az 50 fontot megfejelve plusz 5 fonttal a 10%-os borraalószabályom betartásával, köszö-köszö, könyökpacsi, ciao, adios, stb...

Egy szem hátizsákkal közelíték az épülethez, teljes kihaltság ölelte körül a lutoni repteret, betérvén egy maréknyi embert láttam sorban állni a szintén kihalt terminálban.

Tudvalevő, hogy műszaki analfabéta vagyok, most először nem volt nyomtatott jegyem, a Wizz Air applikációján keresztül mentettem le telefonra a beszállókártyám, amit az első ellenőrzőponton kellett felhasználni. Oké, bent vagyok, jön a csomag- és személyellenőrzés, előttem egy csávó egy bazi nagy gitárral a kezében, mondom, ez egy rutinos versenyző, felkészült, hogy itt ragadunk egy időre, jól jöhet még az a bendzsó, rakok egy tábortüzet a váróban, elnótáztatunk, ellátmányt meg szerzünk a lezárt shopokból, nem aggódtam, hisz Gárdonyi Gézától is tudjuk, hogy a magyar pedig olyan, mint a kova. Mentül jobban ütök, antul jobban szikrázik. A mariachi előtt egy ilyen népviseletes roma család állt méreates vászonszatyrokkal, biztos bedöglött a londoni tollpárna biznisz, haza kell menni. A második akadályt is vettem, elém tárult a kongóan üres bevásárló rész, fémkordonokkal körbezárva, lefóliázva minden, elérek a kapukhoz, nézem a járatlistát a digitális kijelzőn, két gép Bulgáriába, három gép Romániába, egy Budapestre. Bár Debrecenbe tartottam, különösebben nem bántam, hogy a debreceni reptér már rég bezárta kapuit, így legalább biztos volt, hogy nem futok bele a volt barátnőmbe, aki ennél a légitársaságnál (Debrecenben) volt állományban, mint stewardess. Nem váltunk el a legeslegszebben, könnyen kikerekedhetett volna egy olyan nézeteltérés az esetleges találkozásból, hogy kiittam volna a gépen található komplett rövidital készletet, még a végén lekötöztek volna, mint DiCapriot a Wall Street farkasában, mikor beállva vergődött a gépen.

Luton fotó: Bakó Zoltán

15-20 perc várakozás után nyitották is a kapum, mögöttem egy szintén román ifjú pár sorakozott föl, felmutattam az útlevelem az angol kolleginának, átengedett, mennék ki a gépemhez, de visszafordultam a kiabálásra. Látom, hogy a fiatal pár felváltva ordibál egymással és a szolgálatot ellátó kishölgyel, hol románul, hol angolul megy az értetlenkedés, majd kiderült, hogy egyrészt

lejárt az úriember útlevele, másrészt nehézséget okozott szomszédos felebarátaink számára megkülönböztetni a Bukarest kiírást a Budapesttől, rossz kapunál álltak sorba.

Trappolok fel a gépre a lépcsőn, két szép magyar stewardess üdvözlő a fedélzeten, az egyik nyújt felém valami papírfecnit, hú, mondom ez igen, ezt már szeretem, a csaj azonnal megdobott a számával. Szeretek egy kicsit megküzdeni az ilyesmiért, de ezekben az ínséges időkben be kell rúgni a ziccereket, a kishölgy is biztos úgy van velem, ki tudja, mit hoz a holnap, itt, az apokalipszis cigarettaszünetében nem kell bénázni meg felesleges köröket futni. Lehet a narancssárgán virító BAKÓ #32-es felsőmre kattant rá, ugyanis a volt klubom, a Debrecen Tigers Baseball SE mezemben utaztam. A randilehetőségek mérsékeltek ugyan, de nem probléma, majd felkapom a Hugo Boss vegyvédelmi köpenyem, és elviszem a csajszi egy oxigénsátorba Listerine-nel öblögetni, romantikázunk egy kicsit. Én is rugalmas vagyok, az előjátéknál lecseréljük a masszázsolajat fertőtlenítőre, ha pedig rá van cuppanva a szerepjátékokra, dolgoztam anno a debreceni Klinikán mint műtősegéd, lazán előadom az infektológust a hőmérőzés előtt. Az elmúlt két hétben amúgy is csak otthon ültünk a cimbikkel, gyúrtunk meg kártyáztunk, ebből a sittes tematikából már csak az hiányzott, hogy valaki leejtse a szappant, majd a kolleginával eszközöljük ezt is. Mire ezt végiggondoltam, lenézve csalódottan konstatáltam, hogy csak egy kis tasak kézfertőtlenítőt nyomott a kezembe, hát na, csak nem megy olyan simán a történet. Lehuppanok az ülésre, felszállás előtt körbepásztáztam az utasteret, félig sem volt tele a járat, mindhárom ülés az enyém volt, el is terpeszkedtem kényelmesen.

A korai kelés fényében kicsit elszenderedtem, hunytam egyet, már a tájékoztatásra ocsúdtam, hogy elértük a napsütötte hazaföldet, felkészülünk a leszállásra. Minden sima, befutunk Ferihegyre, belépünk az építménybe, egy megkülönböztető mellényes kolléga vár lázmérővel, mint anyám, boldogult úrfi koromban, mikor lógni akartam a suliból, van egy kis náthám, de a maszkban nem észrevehető a hangomon, láz nincs, átenged a csávó, és meg is érkezünk a következő, végső ellenőrzőpontra... két asztal kihelyezve, három-három rendőr ül mögöttük. Meglepően emelkedett hangulat, mindenki nyugodt, a rendfenntartó polgártársak szórják a poénokat, így a hosszan elhúzódó sorban állás is elviselhetőbb, bár mikor az egyik utastárssal nyolcadszor mondatták el az angol telefonszámát, akkor már azért eszembe jutott egy-két rendőrvicc.

Pillanatnyi pánik lett úrrá rajtam, a megfázásom következményeképp egy hapci kezdte el csavarni az orrom, és tudni kell, ha én tüsszentek... akkor én tüsszentek... abba a föld is beleremeg, úgyhogy gyorsan visszanyeltem, mert tudtam, ha ez kijön, akkor nemhogy a mögöttem ácsorgó néni fog szívinfarktust kapni, de vélhetően kivesznek a sorból, kivisznek hátra és főbe lönek. Nagy nehezen sorra is kerültem, útlevél, személyi, lakcímkártya, szívélyes üdvözlés, két hölgy és egy úr az egyenruhákban, megkérdezték, hogy mi lesz a tartózkodási helyem, felvették az adataim, telefonszám, minden, közben az úriember panaszkodik a kollegináknak, hogy már kiállt a keze az egész napos körmöléstől, mire a rendőr kisasszony mondja neki, hogy nem baj, legalább végre megtanulsz írni. Ez aztán az önkritika, nem is kellene ide az én rendőrvicceim. Közölték, hogy két hét kötelező hatósági karantén alá helyeznek, nem hagyhatom el az ingatlant, naponta akár többször is kijöhetnek szűrőpróbaszerűen ellenőrizni. Amennyiben megszegem ezt, első alkalommal pénzbírság, később akár be is csukhatnak. A lényeg, hogy ne lepődjek meg, ha rendőrautó áll a ház előtt, mondom, nyugi, ez nálam megszokott, mire egyszerre rám emelték gyanakvó tekintetüket felhúzott szemöldökkel, hogy nocsak... vicceltem... nyugi, vicceltem. Vették a lapot. Szóval, április 15-ig senki se ki, se be, kérdezem, hogy utána viszont feltételelesen szabadlábba helyeznek, ugye?

Egy somolygós igen, ideadtak egy piros matricát, hogy ragasszam ki a házra, ez azt foglalja magában, hogy az ingatlanon hatósági karantén alatt álló személy tartózkodik, plusz kaptam egy nyomtatványt az adatokkal, járatszámmal, egyéb információkkal.

Fellélegezve léptem ki a fényre, megyek oda az első taxihoz, egy ifjú hölgy csak azért állt ott maszkban, kesztyűben, hogy kinyissa a taxi ajtaját az utasoknak, szóval a VIP-életérzés tovább fokozódott. A vasútállomáson másodmagammal árválkodtunk, váltottunk pár szót, az Intercityn is csak elvétve voltak utasok. Felemelő érzés volt nézni a futkorászó őzikéket a magyar szántóföldeken, retrospektív élmény volt látni a kisebb települések idejét múlt vasútállomásait, alig vártam, hogy végre „partot érjek”. Édesapám várt a debreceni Nagyállomáson, sajnos az ölelkezés elmaradt, de otthon lenyestünk egy pálinkát és egy fröccsöt, mielőtt belekezdek a mesedélutánba.

Kicsit le is vakultam az est végére, így nem volt a legkellemesebb a telefonra ébredni. A járványügyi központtól kerestek, hogy még egyszer pontosítsuk a tartózkodási helyemet, mert hamarosan érkeznek a rend büszke őrei, plusz a járványügytől is érkezik valaki hamarosan, szintén rendőri kísérettel. Csengettek is néhány órán belül, kimentem, az egyik járőrrel együtt bokszoltam még kölyökkorukban, de nem ismert meg. Tisztes távolságból megérdeklődtek, hogy hogy vagyok, minden király, válaszoltam, feldobtam nekik egy kávét meg egy fánkot, de nem éltek a lehetőséggel.

Összességében tükörsima utam volt, hálásan köszönöm a Nagykövetség, a Hatóság, a reptéri és a MÁV-munkatársak munkáját, egyre biztosabb vagyok benne, hogy jelenleg jó döntés volt hazatérni.

Az úgynevezett elzárásom első hetének végeztével kaptam e-mailt a Wizz Airtől, hogy utólag kiderült, koronavírusos fertőzött volt a járatomon. Meginterjúvoltam az aznap kiérkező rendőröket, hogy szerintük mi a teendő, kérdezték, hogy van-e bármilyen tünetem, mondtam, hogy soha nem voltam ilyen jól, Édesapám szintúgy, így annyit javasoltak, hogy vegyem fel a kapcsolatot a háziorvosommal, és számoljak be neki ezen fejleményekről, plusz felszólítottak, ha esetleg mégis jelentkeznie a tünetek, szóljak, és küldenek egy speciális mentőautót. Feltelefonáltam hát a kedves doktornőt, kedveljük egymást, de szerencsére nagyon ritkán szükségeltetik kontaktba kerülnünk, elmondása szerint ha fertőzött lennék, akkor vagy rajtam, vagy Édesapámon már jelentkeznie kellett volna a tüneteknek, mindenesetre szóljak, ha bármi probléma van. Nem volt azóta sem, hál' Istennek, még a kunyhóláz sem vett elő, nem úgy, mint Jack Nicholsons a Ragyogásban, bár nekem is van egy méretes fejszém, ha esetleg kedvem szottyanna kifaragni valakit...

Ma van április 15., ma járt le a „szobafogságom”, meglepve konstatáltam, hogy a rendőrség ténylegesen minden áldott nap, az ünnepnapokon is megtette látogatását, ma voltak utoljára, a kedves járőr kolléga mosolyogva érdeklődött, hogy na, Zoltán, ez is eltelt, most már szabadlábbon, örül? De még mennyire... de még mennyire... megköszöntem a munkájukat, kimentem a kerítésen kívül körülbelül három méterre, mélyet szippantottam az utca levegőjébe, a szabadság lágy fuvallatai simogatták arcomat, napsugarak táncolták körbe valóm... aztán visszamentem a házba és Fifáztam tovább...

[VILÁGGÁ MENTEM](#) című sorozatunkban olyanokat mutatunk be, akik hosszabb-rövidebb időre

elhagyták Magyarországot, illetve olyanokat, akik külföldről érkezvén Magyarországon próbálnak szerencsét.